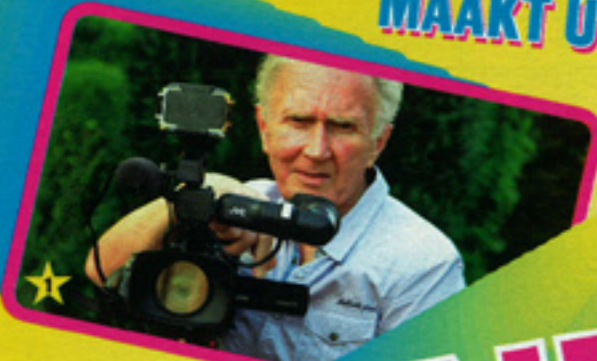

MAAKT Ú AL DIGITALE TELEVISIE?

ONZE TV

DE LOKAALSTE ZENDER VAN VLAANDEREN

In de herfst van 2009 kreeg Zoersel een eigen *video on demand*-kanaal: inwoners konden voortaan zelf reportages draaien over het reilen en zeilen in hun gemeente, en familieleden, burens en geïnteresseerden konden die vanuit hun luie zetel bekijken. Een beetje zoals YouTube, maar dan op televisie. Sindsdien kregen nog vijftien andere gemeenten een eigen digitaal kanaal, en dat marchéert: maandelijks worden zowat 100.000 filmpjes gedownload. Onze TV staat daarmee in de top vijf van best bekeken digitale zenders.

Onze TV biedt een haarscherpe blik op het leven zoals het is: de gemeente. Het verenigingsleven komt uiteraard het meest aan bod, maar er zijn ook sfeerbeelden van schoolfeesten en braderieën. Reportages over werken aan de belangrijkste winkelstraat. Over dorpslegendes. Over bijeenkomsten waarin het streekdialect levend wordt gehouden (zoals in het Limburgse Mopertingen, fusiegemeente van Bilzen, te bekijken onder 'cultuur' en dan 'dialect'). 't is 'Man bijt hond', maar dan van a tot z door amateurs gefa-

abriekt. Of een tikje eerbiediger uitgedrukt: door mensen die barsten van de tijd en het enthousiasme. Er komt geen bedreven filmploeg aan te pas; er wordt niet in redactievergaderingen beslist in welke gemeente dit keer wordt nederge-daald om mensen in hun natuurlijke habitat te observeren; er wordt niet gemonteerd in dure professi-

onele studio's. Dat gebeurt gewoon lekker thuis op de computer: inladen, beetje knippen en plakken, muziekje eronder, een paar titels erbij, uploaden en hup: recht uw en onze huiskamer binnen. 'Hoe minder professioneel ze eruitzien, hoe liever we het hebben,' aldus projectcoördinator Lina Delafortry (Onze TV is een initiatief van com-

municatiebureau BeMedia, dat de reclameregie voor de overheid en de non-profitsector verzorgt). 'Het is de bedoeling dat iederéén zulke filmpjes kan maken. Als je alleen maar professioneel uitzien- de minireportages serveert, schrik je potentiële filmers af: 'Hola, dat ziet er moeilijk uit, daar begin ik zelf niet aan.' Terwijl ons motto net luidt: iederéén kan filmen.'

Omdat bij het proefproject in Zoersel was gebleken dat het hélp als er iemand in elke gemeente aan de kar trekt, werden er correspon- denten aangetrokken: vrijwilligers

die het reilen en zeilen in hun gemeente kennen en in ruil voor een bescheiden vergoeding willen fungeren als aanspreekpunt voor geïnteresseerden. Zoals Ingrid Van Gaver (52): zij levert wekelijks twee filmpjes over haar gemeente Brecht.

Ingrid Van Gaver (foto 4) «Ik maak al jaren videofilmpjes van mijn familie, maar sinds een jaar trek ik voor Onze TV naar bijeenkomsten van hobbyclubs en evenementen. Zeer leuk: je komt overal en leert veel mensen kennen. Als onafhankelijk gemeenteraadslid komt me dat trouwens goed van pas.»

Een vergelijkbaar verhaal horen we bij Eddy Van Ranst (58) uit Bornem.

Eddy Van Ranst (foto 1) «Als persfotograaf heb ik voor onder andere Gazet van Antwerpen en de VUM-kranten gewerkt, maar tegenwoordig maak ik uitsluitend films, voor bedrijven en zo. Onze TV beschouw ik een beetje als een uitdaging: zo veel mogelijk kijkers bereiken met zo weinig mogelijk middelen. En als ik daarmee zelf nog wat opdrachten kan binnenhalen, is dat mooi meegenomen.»

Voor Richard Horemans uit Lier ('Mijn leeftijd zeg ik niet meer hardop. Het is iets met een 2 en een 8, u mag ze zelf in de juiste volgorde zetten!') is het dan weer een pure hobby.

Richard Horemans (foto 5) «Ik heb mijn hele leven voor de klas gestaan, maar ik ben van kindsbeen af gefascineerd door camera's. Ik ben begonnen met foto's, daarna kwam de Super 8-film en nog later video. Ik herinner me nog

heel goed mijn eerste videocamera: negentigduizend frank! Een klein fortuin, maar ja, een hobby mag iets kosten. Telkens wanneer er een nieuw type camera op de markt kwam, haalde ik dat in huis. En die drang om het allermodernste te bezitten heb ik nog altijd: ik heb vorig jaar speciaal voor Onze TV een nieuwe computer gekocht. Met die oude kon ik de filmpjes ook wel monteren en versturen, maar 't ging véél te traag naar mijn goesting. Enfin: die filmpjes voor Onze TV maak ik nu wel met een redelijk eenvoudige zakcamera die ik ge-

me te lachen. In één van haar minireportages laat Ingrid Van Gaver iemand van de ornithologische vereniging De Notenkraker vertellen over het succes van zijn jaarlijkse vogelshow, en het gebrek aan vrijwilligers om de toevloed van bezoekers de baas te kunnen (foto 3 en 6). Ze biedt de verteller de gelegenheid om via Onze TV een oproep te doen, maar de *cue* gaat volledig de mist in: de geïnterviewde gaat onverstoort verder ('Dat ze bij ons twee pannenkoeken gratis krijgen, dat is ook een reden waarom er veel volk afkomt!')

gaan om een massagedemonstratie te filmen, maar plots zag ik al die vlaggen van Studio Brussel en dat leek me ook wel interessant. Ik ben dan maar gaan rondvragen wie de verantwoordelijke was, en ze hebben me Jan Van Biesen aangewezen, het nethoofd van Studio Brussel. Ik stelde hem een paar vragen, die hij meteen zeer vlot beantwoordde – 't was helemaal wat ik in gedachten had. 's Anderendaags heeft hij me nog gebeld om te vragen wanneer het zou worden uitgezonden. Deed wel deugd, dat die man zo geïnteresseerd was in mijn reportage.»

Van Gaver «De meeste mensen zijn sowieso blij als je langskomt met je camera: je maakt tenslotte reclame voor hun vereniging of hun evenement, en dat slaan ze nooit af. Na verloop van tijd beginnen ze ook zelf te mailen, om te vragen of je hen alsjeblieft wil komen filmen. Zoals onze burgemeester: in het begin zei hij 'Hier is ze weer met hare camera!', maar intussen ziet hij er wel het nut van in (*lacht*).»

Van Ranst «Alles went, hè. Onlangs wandelden er in het Cultureel Centrum van Bornem twee vrouwen voorbij terwijl ik stond te filmen. 'Gezien?' zeiden ze tegen elkaar. 'Dat was diene van Onze TV.' En vervolgens liepen ze gewoon door. Een man met een camera, dat is al lang niet speciaal meer.»

HUMO De reportages op Onze TV hebben iets weg van die in 'Man bijt hond', maar dan ruwer. Of knulliger, afhankelijk van wie ze draait.

'Dat is de uitdaging: zo veel mogelijk kijkers bereiken met zo weinig mogelijk middelen'

woon in mijn broekzak stop voor ik de deur uitga – zo heb ik 'm altijd bij de hand. Alleen de klank liet een beetje te wensen over, maar daar heb ik na lang zoeken iets op gevonden. Verder probeer ik mijn filmtechniek nog altijd bij te schaven: ik ga er zelfs wekelijks voor naar de filmclub.»

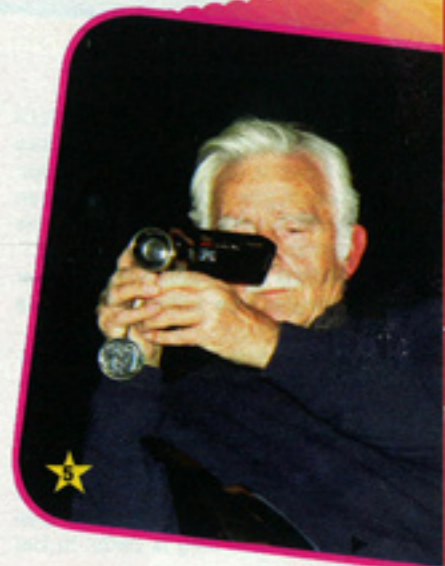
TWEE PANNENKOEKEN

Bijeenkomsten van kaartclubs en verenigingen van pijprokers, schoolfeesten, concerten, theatervoorstellingen, tentoonstellingen, vogelshows of carnavalsstoeten: de correspondenten laten niemand in de kou staan. Wie de moeite neemt hun filmpjes te bekijken, krijgt gratis en voor niks glimpjes van onvermoede werelden. Soms valt er ook

Van Gaver «Als ik een verslag maak van een evenement, probeer ik altijd een *verantwoordelijke* te pakken te krijgen die een woordje uitleg geeft voor de camera, maar dat is niet altijd even simpel. Niet iedereen durft dat, hè.»

Horemans «En áls ze het durven, zijn ze dikwijls niet meer te stoppen. Dan denk ik: 'Aiai, ik ga er weer driekwart moeten uitknippen!' Want die filmpjes mogen ook niet te lang zijn, het moet een beetje spannend blijven voor de kijkers.»

«Soms heb je 't geluk dat je een spreker tegenkomt die kort en krachtig uitlegt waar het 'm om te doen is. Zoals in het verslag dat ik maakte van Studio Lier (op 1 april vierde StuBru zijn 28ste verjaardag live van op het Zimmerplein in Lier, red.). Eigenlijk was ik op pad ge-

► **Horemans** «Ik ben een trouwe kijker van 'Man bijt hond', want ik kan er nog veel van opsteken. Ik ben zelfs een tikje jaloers op die ploeg – of liever: op hun materiaal. Maar kom, met mijn beperkte middelen doe ik het toch lang niet slecht. En daarbij: ik ben mijn eigen

gebeurt precies meer dan in andere gemeentes.»

ONS ARCHIEF

Ook archiefbeelden passeren steeds vaker de revue op Onze TV. Via via kreeg Eddy Van Ranst de restanten van het archief van Vite-

Later heeft hij ze één voor één overgezet op dvd, een echt titanenwerk. En een tijdje geleden is hij daarmee bij mij komen aankloppen: kreeg ik in één keer 197 uur beeldmateriaal mee naar huis. Er zitten werkelijk prachtige dingen tussen.»

HUMO Om er één uit te pikken: die reportage uit 1982 over de brand in de kerk van Bornem! De burgerjournaliste met dienst interviewt de burgemeester, en vraagt wanneer hij van het malheur op de hoogte werd gebracht (foto 2). Als hij 'om twee uur' antwoordt, kaatst zij de bal terug: 'Toen was het dus al gebeurd?'

Van Ranst (lacht) «Schitterend toch? Niet veel later stootte ik op een andere reportage: de heropbouw van de afgebrande kerk. Tja: als je die na elkaar bekijkt, dat is toch geestig?

»Archiefbeelden lokken veel kijkers, hoor ik van de mensen van Onze TV. Mensen vinden dat geweldig hè, al die bewegende beelden uit het predigitale tijdperk, toen begrippen als 'high definition' of '16:9' nog lang niet bestonden. Het leu-

doos met oude filmpjes staat. Het is al gebeurd dat ze mij dan bellen: 'Zeg, ik heb hier nog iets liggen dat u misschien interesseert.' Zo ben ik onlangs aan beelden geraakt van de hoofdstraat in Bornem in lang vervlogen tijden. (*Enthousiast*) En dan die film waarop te zien is hoe 80 burens een bus inleggen om naar de Expo 58 in Brussel te gaan: wat een tijdsbeeld! Dat komt er binnenkort dus nog aan. Ik heb ook een tape in handen gekregen met een reportage over bergbeklimmer Renaat Muys, die in 1994 vermist raakte tijdens een expeditie in het Andesgebied (foto 7-9). Ik heb contact opgenomen met zijn zoon, en die wist zelfs niet dat die beelden bestonden: hij was dolgelukkig. Op zo'n moment besef je pas hoe belangrijk het is om een archief aan te leggen.»

HUMO Jullie reportages blijven maar voor een beperkte tijd op Onze TV staan. Jammer?

Van Ranst «Ja, maar voorlopig is daar niks aan te doen: te weinig serverruimte, heb ik begrepen. Al die filmpjes bijhouden zou te duur

baas, da's ook plezant (*grinnikt*).»
Van Ranst «Als reporter van Onze TV heb je toch een streepje voor: je bent één van hen, er gaapt geen kloof tussen jouw wereld en de hunne.»

HUMO Kijken jullie weleens naar filmpjes van jullie collega's op Onze TV?

Horemans «Natuurlijk: ik ben altijd zeer benieuwd wat andere gemeentes zoal te bieden hebben. Soms valt dat mee, soms valt het tegen. Bij sommige filmpjes denk ik: 'Allez jong, wanneer begint het nu?' En dan is het plots afgelopen (*lacht*). Eén ding is zeker: in Lier

ve in handen, een filmclub uit Bornem die eind jaren 1970 al een vorm van burgerjournalistiek bedreef.

Van Ranst «Die mensen van Viteve waren eigenlijk visionair. Ze werkten nog met analoge videocamera's, maar in feite waren ze een regionaal tv-station avant la lettre: gebeurde er iets belangrijks in Bornem, dan trokken ze met hun camera de straat op. Toen de club in 1986 werd opgedoekt, is een groot deel van hun beeldarchief letterlijk in de vuilnisbak gegooid. Eén lid heeft zijn auto dan maar volgestouwd met videocassettes en heeft ze mee naar huis genomen.

ke is dat ze vaak een kettingreactie teweegbrengen: mensen zien zo'n filmpje en herinneren zich plots dat er bij hen thuis op zolder nog een

U kunt Onze TV digitaal bekijken op kanaal 408 van Telenet Digital TV en kanaal 350 bij Belgacom TV, of via de website onzetv.be. Er zijn filmpjes te zien van Bilzen, Bocholt, Bornem, Brecht, Drongen, Houthalen-Helchteren, Ledeborg, Lier, Lochristi, Merelbeke, Nijlen, Schilde, Wervik, Wevelgem, Zoersel en Zwevegem.

zijn. Ik heb er al uitvoerig over gesproken met onze burgemeester, en hij is het met me eens: ooit moeten al die filmpjes verzameld worden in een gemeentelijke beeldbank, en misschien op een website. Want zo'n glimp in een andere tijd, dat blijft toch onbetaalbaar.»

Horemans «Foto's zijn een leuk aandenken voor later, zeggen ze. Dat is waar, maar geef mij toch maar bewegende beelden met klank erbij. Eenmalige gebeurtenissen vastleggen om ze nadien nog eens te bekijken, en vooral opnieuw te beleven: dat is pas écht fantastisch.» (kt)